

> הבלוג של shahf11

24 ביוני 2009, 11:33

החיים זה לא הכל...

המשמעות שלהם חשובה יותר.

המרק של "פזריה"פורסם ב18 במאי 2009, 17:22 בכללי

ותיקי האונקולוגית כבר מכירים את הריטואל הקבוע. בבוקר עם חדירת המחט הראשונה. מוגשת ארוחת הבוקר הבריאותית סלט ירקות+גבינה+לחם. וכעבור שלוש שעות של עירוי חומרים לוכדי סרטן. מוגשת לה ארוחת הצהרים.

יחסי לארוחות המחלקה מלוות באמביוולנטיות גמורה. בימים בהם טעם ים המלח זורם בבלוטות הטעם שלי. אני דוחה בשעט נפש כל מזון המוגש לי. ומסתפקת במי מלח טהורים. תוך כדי התסכול הנובע מחוסר תיאבון אני מנחמת את עצמי שלפחות זה מרזה. ואפשר להכנס סוף סוף לג'ינס, נו אלו המגובות בחגורה. אך בימים בהם מוערים לגופי סטרואידים. הופך האוכל למנחם, חמים ונעים כל כך. עד שאני מצפה להגשתו בערגה השמורה למבקרים במסעדות גורמה. סלט הבוקר נראה לי בריא ועשיר במיוחד. אין לי צורך בנבטים או בחסה כתוספת. ו"רוטב" הגבינה המאולתר שאני יוצרת על הצלחת התכולה גורם לי להרגיש לעשר דקות על ראש האולימפוס לענייני ארוחות בוקר. המים טעמים קריר וטעים. עד שאני יכולה להשבע שנשאבו ממעיין צונן וצירי ולא מן המוביל הארצי.

ארוחת הצהריים אשר בימים מלוחים יותר, גורמת לי לעוות פרצופי המעודן. מתקבלת בימים אלו בחיך מליון דולרס.

המרק האדום של ימי שני, מזכיר לי מדוע ויתר עשו על בכורתו. אני לוגמת אותו בהנאה בריאה. רק מצמוצי שפתיים נהנתניות חסרות להשלמת האוירה. גם דק הבקלה המטוגן כשניצל, נראה לי לרגע כדג סלמון איכותי אשר שחה למעני באחד הנהרות. והפחמימה הקרויה בליבי תפוד הופכת אף היא לנחשקת יותר מנחשקת. אני נוגסת בדג ומשתהה. חותכת עדינות בתפוד המכורכם ומברכת על השפע שנכנס לחיי.

כל החלטותי לאכול מזין וירקותי, שוקעים בתהום הנשיה אל מול האוכל של בית המרפא האונקולוגי.

נדמה לי שהג'ינס (זה עם החגורה) מעט מצר על הרגלי החדשים. אבל אני...למודת חוסר התיאבון, למודת טעמי המלח במאכלים מתוקים מלוחים ונייטרלים כאחד. אני מנחמת את עצמי שהתאבון הוא בריא. ומרימה כוס מי מעיין לחיי הבריאות שבדרך.

<< לרשומה הקודמת לרשומה הבאה >>הוספת תגובה | חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...